

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše v právní věci

žalobce: **Z. S.**

zastoupený advokátem Mgr. Vilémem Vinopalem
sídlem Bratranců Veverkových 396, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému:

Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2022, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. 2. 2022, č. j. X, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce Mgr. Viléma Vinopala, advokáta, ve výši **5 687 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

I. Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo podle ust. § 28 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“)

- a podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 5. 2020 č. j. X a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci od června 2020 snížen příspěvek na péči, neboť je nyní žalobce osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni podle ust. § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách, nikoli ve III. stupni.
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí s tvrzením, že nepotřebuje pomoc v oblasti orientace a odůvodnění závěrů o zvládání této potřeby nepovažuje za řádné a přesvědčivé. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s tím, jak se míra závislosti žalobce v této oblasti změnila ve srovnání s provedeným sociálním šetřením dne 21. 10. 2019 a především ve srovnání se všemi lékařskými zprávami vydanými nejpozději k datu jednání PK MPSV (tj. 8. 2. 2022). Nelze proto považovat za dostatečné závěry PK MPSV, že orientační diagnostický test (dále jen „test MMSE“) byl v roce 2016 okolo 20 bodů a je tomu tak stále. Uvedené tvrzení je navíc v rozporu se skutečným stavem věci, neboť podle lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 28. 7. 2021 byl žalobce podroben testu kognitivních funkcí MMSE s výsledkem 17, což odpovídá středně těžké demenci. Z uvedené lékařské zprávy je tak zřejmé, že má žalobce problém s orientací, počítáním, krátkodobou pamětí a výbavností či s prostorovou představivostí. PK MPSV se však touto zprávou nezabývala, ačkoliv ji žalobce předkládal v předchozím soudním řízení vedeném u zdejšího soudu. Nyní proto žalobce znovu navrhl provedení důkazu touto lékařskou zprávou.
 3. Žalobce je přesvědčen, že z aktivit uvedených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“) není schopen zvládat téměř žádnou aktivitu, kromě částečné orientace ve svém přirozeném sociálním prostředí. Problémy s orientací žalobce byly zřejmé již od počátku správního řízení, jak plyne z doložených lékařských zpráv, se kterými měla PK MPSV pracovat (např. zdravotnická dokumentace MUDr. K. ze dne 18. 11. 2019 – „*není krátkodobá paměť s výbavností, vážne orientace časem,..., nepočítá, nesvede test hodin*“; lékařská zpráva MUDr. P. ze dne 11. 3. 2020 – „*poruchy časoprostorové orientace*“ či v rámci již zmíněné lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 28. 7. 2021.
 4. V této souvislosti žalobce uvedl, že existují-li pochybnosti a jedná se o hraniční případ, mělo by být rozhodnuto ve smyslu zásady *in dubio pro libertate* ve prospěch žalobce [např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 6 Ads 45/2013 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz)].
 5. Žalobce již v minulosti podal odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalovaný zamítl. Proti tomu podal žalobce správní žalobu u zdejšího soudu, který rozhodnutí o zamítnutí odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce má za to, že žalovaný v nyní projednávané věci nevyhověl vyslovenému právnímu názoru zdejšího soudu, neboť nedošlo k řádnému objasnění stupně závislosti žalobce na třetí osobě a bylo nezbytné provést opětovné sociální šetření.
 6. S ohledem na shora uvedené považuje žalobce žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. K lékařské zprávě MUDr. P. ze dne 28. 7. 2021 uvedl, že tuto zprávu nikdy neobdržel a nemohla být proto podkladem pro posouzení stavu zdravotního žalobce. Na chybějící zprávu v podkladech pro PK MPSV žalobce nepoukázal, ani zprávu následně nedoložil. Žalovaný tak neměl žádné poznatky o existenci této zprávy a nemohl ji tedy vyhodnotit.
8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle právního a skutkového stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí podle ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. a to bez nařízení jednání podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti. Dne 26. 9. 2019 správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše o příspěvek na péči. Po provedeném sociálním šetření a posouzení stupně závislosti žalobce správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 20. 5. 2020, č. j. X snížil žalobci přiznaný příspěvek na péči z částky 12 800 Kč měsíčně na částku 4 400 Kč měsíčně. Podle tohoto rozhodnutí žalobce potřebuje pomoc v 5 oblastech základních životních potřeb a to v oblékání a obouvání, tělesné hygieně, péči o zdraví, osobních aktivitách a péči o domácnost. Oproti předchozímu rozhodnutí z roku 2016 (ze dne 1. 4. 2016, č. j. X, známému soudu z jeho rozhodovací činnosti v řízení sp. zn. 52 Ad 5/2021) žalobci nebyla uznána potřeba pomoci v oblastech orientace a mobility, neboť se v těchto oblastech žalobcův zdravotní stav zlepšil. Podle správního orgánu I. stupně je žalobce v souladu s ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 6. 2020 odvolání, ve kterém vyjádřil nesouhlas s neuznáním potřeby pomoci v oblasti orientace a mobility. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 3. 2021, č. j. X odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, na základě které vydal výše nadepsaný soud dne 10. 11. 2021 rozsudek, č. j. 52 Ad 5/2021-74, kterým uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení. Žalované rozhodnutí vykazovalo vadu nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neobjasnil, v čem konkrétně došlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobce v oblasti mobility a orientace, tedy v čem se změnila jeho situace oproti předchozímu řízení a na základě jakých lékařských nálezů či jiných podkladů tento závěr učinil. Ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. pak výše nadepsaný soud žalovaného zavázal svým právním názorem, že bude třeba správní řízení doplnit o řádně zpracovaný posudek vyhotovený PK MPSV. Zároveň nechal na žalovaném, aby s ohledem na pochybnosti o řádně provedeném sociálním šetření zvážil vhodnost nového sociálního šetření v přirozeném sociálním prostředí žalobce.
11. Žalovaný ve věci znovu rozhodl dne 22. 3. 2021, č. j. X, kdy stejně jako v předchozím řízení odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
12. Žalovaný v souladu s ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách požádal PK MPVS o nové posouzení stupně závislosti žalobce. PK MPSV, v níž jako předseda zasedal MUDr. A. M., na jednání konaném dne 8. 2. 2022 dospěla k názoru, že ode dne 26. 9. 2019 je žalobce podle ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni a to v oblastech mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, péči o zdraví, osobních aktivit a péči o domácnost. Nově tedy žalovaný uznal nezvládání

mobility, neboť oproti posouzení v roce 2016 nedošlo k jejímu zlepšení. Pokud jde o namítanou orientaci, PK MPSV dospěla k závěru, že v roce 2016 (tj. kdy byla potřeba pomoci v této oblasti uznána) posuzující lékař nevyhodnotil orientaci správně. Podle tehdejšího sociálního šetření žalobce komunikoval, odpovídal na položené otázky, věděl skladbu dne, věděl, jaké je roční období, co měl k snídani a k obědu, orientoval se v čase a prostoru. Dle PK MPSV byl výsledek MMSE testu v roce 2016 okolo 20 bodů a je tomu tak stále. Vzhledem k tomu, že PK MPSV zhodnotila zdravotní stav žalobce jako nezlepšený od roku 2016, ale ani výrazně nezhoršený, závislost v oblasti orientace na třetí osobě žalobci nepřiznala.

13. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách: *Príspevek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.*
14. Ust. § 9 odst. 1 písm. a) až j) téhož zákona vymezuje základní životní potřeby, které jsou pro účely zjištění stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby posuzovány. Jedná se o mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Obsah těchto základních životních potřeb je konkretizován výčtem aktivit, které by měl žadatel o příspěvek na péči zvládat, v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.
15. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách: *Osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve:*
 - a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
16. Podle ust. § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách: *Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu.*
17. V odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „ZOPSZ“). Žalovaný pak při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV. V této souvislosti je nutné konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle ust. § 4 odst. 2 zákona ZOPSZ posuzuje posudková komise MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní

schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti. To znamená, že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV, a to od jiné PK MPSV, ev. i znaleckého posudku. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV.

18. Protože je pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči třeba odborných medicínských znalostí, je rozsah soudního přezkumu v těchto věcech limitovaný. Podle rozsudku NSS ze dne 29. 9. 2015 č. j. 4 Ads 167/2015-27: „[s]oudy nemají potřebné znalosti pro hodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jeho vlivu na schopnost zvládat základní životní potřeby.“ Rozhodnutí v dané věci je tak závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise. Jedná se tedy o stěžejní důkaz. Pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady mající základ v nedostatečném odůvodnění a nepřezkoumatelnosti, přenesse tyto vady i do rozhodnutí žalovaného.
19. Podle rozsudku NSS ze dne 29. 9. 2015 č. j. 4 Ads 167/2015-27: „Správní soudy nejsou pomyslnou třetí instancí, která by měla za úkol zhojit pochybení správních orgánů při posouzení zdravotního stavu žalobce, ale orgány příslušející k soudní moci, které poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Není proto možné klást krajskému soudu k tíži, že nedoplnil svými úvahami předložený posudek, který nebyl dostatečně přesvědčivý a úplný, jak vyžaduje judikatura zdejšího soudu.“
20. Krajský soud musí konstatovat, že žalované rozhodnutí, které vycházelo z posudku PK MPSV ze dne 8. 2. 2022 a jehož závěry žalovaný převzal do svého rozhodnutí, vykazuje deficit v podobě nepřezkoumatelnosti podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s. ř. s., neboť je rozhodnutí vnitřně rozporné. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že PK MPSV vycházela (mimo jiné) z lékařské zprávy MUDr. K. ze dne 18. 11. 2019 a lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 11. 3. 2020. Podle lékařské zprávy MUDr. K. ze dne 18. 11. 2019 v případě žalobce „není krátkodobá paměť s výbavností, vážne orientace časem,..., nepočítá, nesvede test hodin.“ Z lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 11. 3. 2020 pak vyplývá, že má žalobce „poruchy časoprostorové orientace, test hodin s obtížemi – chybně rozmístěné číslice“. Podle písm. b) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace považuje poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem (bod 1), mít přiměřené duševní kompetence (bod 2), orientovat se osobou, časem a místem (bod 3), orientovat se v přirozeném sociálním prostředí (bod 4) a orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat (bod 5). Z uvedených lékařských zpráv plynou pochybnosti zejména o schopnosti žalobce zvládat bod 3 písm. b) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Zde je pak nutné připomenout, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není

schopna základní životní potřebu zvládat (ust. § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb.). Z tohoto vymezení pak vyplývá, že jestliže byl žalobce uznán za osobu zvládající základní životní potřebu orientace, pak musí nutně zvládat veškeré zde uvedené činnosti.

21. Ačkoli jsou tyto zprávy v odůvodnění žalovaného rozhodnutí zahrnuté mezi podklady, ze kterých PK MPSV vycházela, a současně z nich vyplývá, že žalobce není schopen zvládat všechny činnosti uvedené v písm. b) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., žalovaný potřebu pomoci v oblasti orientace nepřiznal. Uvedl pouze, že v roce 2016 posuzující lékař nevyhodnotil orientaci správně. Podle tehdejšího sociálního šetření žalobce komunikoval, odpovídal na položené otázky, věděl skladbu dne, věděl, jaké je roční období, co měl k snídani a k obědu, orientoval se v čase a prostoru. Dle PK MPSV byl výsledek MMSE testu v roce 2016 okolo 20 bodů, a je tomu tak stále. Tedy PK MPSV zhodnotila, že se předchozí závěr posudkového lékaře nebyl správný, přičemž se žádným způsobem nevyjádřila k aktuálním lékařským zprávám, které měla prokazatelně k dispozici, když sama uvedla, že se jedná o podklady, ze kterých vycházela.
22. Ze sociálního šetření provedeného dne 21. 10. 2019, které tedy žalovaný po svém zvážení nezopakoval, sice plyne, že žalobce chápal význam kladených otázek, komunikoval, nebylo nutné mluvit příliš hlasitě či opakovat otázky, neměl sluchadlo a po bytě a okol domu se orientoval, avšak sociální šetření není jediným hlediskem pro posouzení závislosti na pomoci jiné osoby. V souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách okresní správa sociálního zabezpečení při posuzování stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby pro účely přiznání příspěvku na péči vychází kromě sociálního šetření rovněž ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, ze zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z těchto podkladů vychází následně také odvolací správní orgán (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 Ads 50/2009-63). Jak bylo zmíněno v bodě č. 20 odůvodnění tohoto rozsudku, z uvedených lékařských zpráv neplyne, že je žalobce schopen zvládat všechny činnosti uvedené v písm. b) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Tedy závěry žalovaného rozhodnutí jsou v rozporu s uvedenými lékařskými zprávami obsaženými v samotném rozhodnutí. Žalovaný zkonstatoval, že žalobce zvládá základní životní potřebu orientace, aniž by ve svém závěru jakkoli zohlednil či vypořádal skutečnosti uvedené v citovaných lékařských zprávách.
23. Jde-li o lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 28. 7. 2021, žalovaný skutečně tuto zprávu do podkladů pro své rozhodnutí nezahrnul. Žalobce však byl dne 10. 2. 2022 písemně vyrozuměn o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Toto vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 14. 2. 2022 (viz doručenka na č. 1. 23 správního spisu). Pokud tedy žalobce požadoval, aby PK MPSV vycházela rovněž z této lékařské zprávy, a věděl přitom, že z této zprávy PK MPSV dosud nevycházela, měl využít svého práva, o kterém byl poučen, a navrhnout tuto zprávu jako další poklad pro vydání rozhodnutí. I přes nedůvodnost žalobní námitky spočívající nezohlednění lékařské zprávy ze dne 28. 7. 2021 krajský soud s ohledem na výše uvedené nepokládá posudek PK MPSV za úplný a přesvědčivý. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán i soud mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Z tohoto důvodu krajský soud neprovedl důkaz lékařskou

zprávou MUDr. P. ze dne 28. 7. 2021, neboť je pro posouzení projednávané věci s ohledem na shora uvedené nadbytečné.

24. V nyní projednávané věci tak nejsou závěry žalovaného úplné a přesvědčivé v otázce, zda žalobce zvládá základní životní potřebu orientace. To mohlo mít vliv na výši příspěvku na péči, neboť v případě, že by žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nebyl schopen zvládat 7 základních životních potřeb, byl by považován za osobu závislou na péči jiné fyzické osoby ve stupni III., nikoli ve stupni II., jak uvádí napadené rozhodnutí.
25. Žalované rozhodnutí z uvedených důvodů vykazuje deficit nepřezkoumatelnosti podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s. ř. s., neboť žalovaný přejal závěry nesrozumitelného (vnitřně rozporného) posudku PK MPSV. Krajský soud proto žalované rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. Správní řízení bude proto třeba ve shora uvedeném směru doplnit, tj. zejména o řádně zpracovaný posudek PK MPSV. Žalovaný s ohledem na datum posledního sociálního šetření dne 21. 10. 2019 zváží nové sociální šetření. Žalovaný přitom bude dbát o řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci. Před zadáním posudku PK MPSV vyzve žalovaný žalobce, aby předložil lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 28. 7. 2021, případně aby předložil jiné lékařské zprávy, které žalobce žalovanému dosud nepředložil. Po doplnění správního řízení o posudek PK MPSV posoudí žalovaný úplnost a přesvědčivost posudku. Teprve na základě srozumitelného, vnitřně nerozporného, úplného a přesvědčivého posudku PK MPSV vydá žalovaný ve věci nové rozhodnutí, které bude obsahovat řádné odůvodnění.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Náklady řízení v tomto případě tvoří odměna právního zástupce žalobce za 3,5 úkonů právní služby v celkové výši 3 500 Kč podle ust. § 7 bod 3 ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně se jedná o přípravu a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d), nahlížení do spisu podle § 11 odst. 1 písm. f), odst. 3 a účast na vyhlášení rozhodnutí soudu podle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu. Náklady řízení tvoří rovněž paušální náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu a to ve výši 1 200 Kč. Odměna právního zástupce žalobce proto činí částku 4 700 Kč. Protože je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, celková výše nákladů řízení činí částku 5 687 Kč. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce a to podle ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovuje přiměřenou lhůtu v délce 30 dnů podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. července 2022

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu